

Казки про тварин

Як вовк гусям грав

Як вовк гусям грав Раз іде собі лісом неситий, спустив голову до землі і нюхає, а часом підійме вгору і дивиться кругом, чи нема десь чим поживитися; а такий голоден, що вже ледве на ногах волочиться.

Раз, на його щастя, увидів на полі громаду білих гусей і просто до них звернув.

Гуси як увиділи голодного вовка, що до них повертає, то зачали межі собою живіше розмовляти та знімати голови в його сторону. Наперед тієї гусячої громади виступив найстаріший сірий гусак і каже до вовка: — Що хочеш, пане вовче, і кого тут глядаєш?

— Я вас, гуси, поїм,— каже голодний вовк ледве чутним голосом.

— А яке маєш право нас поїсти? — запитався старий гусак.

— Я дуже голоден і зате маю право вас поїсти.

— Добре, пане вовче,— озвався поважним голосом старий гусак,— ми тобі не боронимося, бо знаємо, що більший меншого все має пожерти, але і то знаєм, пане вовче, що найбільшим грішникам перед смертю послідною волю сповняють.

— Яке то ваше послідне бажання? Скажіть, то сповню,— сказав вовк.

— Ми добре знаємо, що мусимо погинути, то просимо, пане вовче, щоби ти нам заграв яку ноту, щоби ми ще в послідній раз затанцювали.

— Я вам заграю, але пильнуйте чимскорше танцювати, бо я дуже голоден.

— Грай, грай, якої найліпше знаєш.

Вовк зняв голову догори, зажмурих очі, бо свою музику знав напам'ять, без нот, і зачав бреніти, а гуси почали гагати і бігати одна по другу, лиш раз! — і знялися вгору на крила та полетіли. А коли вовк скінчив свою музику, подивився навколо себе за гусьми, а гуси вже далеко.

Голод не тітка, як каже прислів'я. Вовкові голод докучає. Вже і не дивиться на нічо, а просто близь до села йде, щоби щось скорше знайти попоїсти. І так надібав на полі одного коня. І каже до коня:

— Но, коню, я тепер тебе із'їм, бо я дуже голоден.

— Я тобі, вовче, не забороняю, щоби ти мене їв; маєш право,— сказав кінь.

Вовк дуже втішився симпатією до коня і що знову добре собі зажие, бо кінь не полетить так, як гуси.

— Но, коню, лягай собі на землю, най тя їм,— каже вовк.

— Зараз будеш їсти,— сказав кінь до вовка,— лиш наперед добре собі роздумай, чи можеш мене із'їсти разом із підковами, бо я і сам не знаю, чи я маю підкови на ногах, чи ніт; то хіба би ти, вовче, подивився на мої задні ноги, бо я не виджу сам.

Вовк нахилив свою голову коневі до задніх ніг, щоби добре придивитися, чи є в коня підкови. Кінь зараз обома ногами вдарив вовка по зубах так, що той лиш перевернувся далеко позаду. А коли вовк прочунався, то кінь був уже далеко. Іде вовк дальше полями і стрічає на полі лошака, каже до нього.

— Я тебе, лошаку, із'їм.

— Можеш мене відразу зачинати їсти, але знаєш добре, що мені мусиш наперед заспівати «вічна пам'ять», доки я ще живу,— сказав вовкові лошак,— бо як мені не заспіваєш, то тоді мною удавишся.

— Лиш тільки? — сказав вовк.— То я тобі зараз заспіваю!..

— Но, зачинай, бо много часу не є,— сказав на то лошак.

Вовк зажмурих очі і завив «вічна пам'ять» на цілу околицю. А коли доспівав і подивився довкола себе, то за лошаком вже давно слід застив.

Вовк був дуже розгніваний сам на себе, що дався дурному лошакові обманути, та іде собі дальше дуже голоден і засумований, що була нагода попоїсти смачного м'яса, а до цього часу не вдалося. А коли підійшов над один берег, то звідтам увидів, що під берегом в болоті лежала громада диких

свиней. Він приблизився до них і вже не знав, що казати, лиш лакомо дивився на тучні свині.

— Що хочеш від нас, пане вовче? — перебила стара свиня тоді, коли вже вовк розняв рот та хотів щось сказати.

— Я дуже голоден, то хочу вас поїсти,— сказав нарешті вовк.

— Добре,— згодилася стара свиня,— ми тобі дамося поїсти, але мусиш нас наперед висповідати, бо ми, свині, дуже грішні і не хочемо без сповіді повмирати.

— Як я можу вас сповідати, коли я на попа не вчився і ним не був ніколи?

— То не є хиба, що ти не був попом. Я тебе навчу; лиш ти стань над берегом, а ми всі одна з другою будемо у тебе сповідатися від своїх гріхів.

Згодився на то вовк і став над берегом та чекав, як то свині будуть сповідатися.

Свиня розігналася і вдарила вовка головою у черево, так що вовк лиш покотився долі скалою. По хвили ледве витягся на берег, але свиней вже нігде не видів. І знову забрався до лісу.

Іде вовк лісом та й дивиться. А там чоловік рубає дрова. Коли приходить ближче до чоловіка, то знайшов під корчами торбу з хлібом і ковбасою, що чоловік там сховав собі на полуденок. Вовк наперед поїв хліб, а ковбасою грався і верг так нею угору, що ковбаса завісилася на галузу на корчі. І вовк хоч як спинався та підскакував горі корчем, але не міг досягнути. Тоді зачав голосно вити і сам до себе сказав:

— О, який я дурень! Чи мені було гусям грати, коли я не музикант?!.. Мені було їх поїсти! Чи я мусив бути кобилі за коваля, коли я ковальства не учився і на коваля не родився?!.. Або я мусив бути лошаті дурному за дяка і співати «вічная пам'ять», коли я не дяк?!.. Чи мені було свині сповідати, коли я на попа не учився і не такого роду?!. Та не мав права свині сповідати!.. А тепер мені було такою доброю і смачною ковбасою гратися?!. Мені було б хоч ковбасу поїсти наперед! А я послідній дурак! Мене треба було добре набити, то я мав би більше розуму!..

Як чоловік учув за плечима вовка, що він там собі потихо вие, взяв собі в руки читавое поліно, придивився із-за корча, та увидів, що вовк його торбу випорожнив і дивиться угору на корча за ковбасою. Закрався потихо із-за корча, схопив вовка за хвіст і зачав бити...